

### Vzpomínka na plk. prof. MUDr. Bedřicha PLACÁKA, DrSc.

Dne 16. 2. 1994 by se dožil 80 let významný český chirurg a bývalý dlouholetý náčelník oddělení hrudní a břišní chirurgie v Ústřední vojenské nemocnici v Praze, plk. prof. MUDr. Bedřich Placák, DrSc.

Narodil se 16. února 1914 ve Vídni. Medicínu vystudoval v Brně a v Praze, kde promoval na Karlově univerzitě v roce 1945. Ještě za války byl činný ve Slovenském národním povstání jako šéflékař partyzánské brigády a později jako náčelník štábu této brigády. V letech 1945-1951 pracoval na Chirurgické klinice Vinohradské nemocnice pod vedením prof. MUDr. Emericha Poláka, DrSc. Teprve v roce 1951 byl povolán na mimořádné vojenské cvičení a poté se stal vojákem z povolání tehdejší Československé lidové armády. Byl zařazen na chirurgické oddělení ÚVN, vedené tehdy ještě prof. MUDr. Z. Kuncem, DrSc. V letech 1953-1954 pracoval dr. Placák jako chirurg a šéf československé expertní skupiny v Koreji.

V roce 1956 byl jmenován náčelníkem oddělení hrudní a břišní chirurgie ÚVN, k němuž bylo později přičleněno kardiochirurgické středisko. Zde měl dr. Placák možnost rozvinout svoje chirurgické i organizační schopnosti. V této době se také habilitoval z chirurgie na LFH UK u prof. Poláka. Práce dr. Placáka v ÚVN skončila v roce 1970, kdy byl po prověrkách propuštěn z armády a následovala jeho pout' po různých

chirurgických pracovištích, kde působil jako vzdělaný expert a velmi zručný chirurg až do doby, než v roce 1977 podepsal Chartu 77. Velmi dobře na něho vzpomínají jeho spolupracovníci z VÚTRN v Praze na Bulovce i chirurgové z Českých Budějovic, kde doc. Placáka po několik let společensky "kryl" jeho tehdejší spolupracovník z kliniky, prof. MUDr. A. Kostecký, DrSc., tamní krajský chirurg, sám nestraník.

Po roce 1977, kdy se doc. Placák stal jedním z mluvčích Charty 77, již nebylo jiné cesty, než aby odešel pracovat do lesa jako dělník a později jako vrátný do loretánského kláštera. Tato nepřízeň osudu ho duševně nezlomila a vydržel ve svém odporu k deformátorům socialistických myšlenek, které sám dříve zastával. Před koncem života se uchýlil do ústraní a těšil se alespoň z toho mála změn, kterým v posledních letech pomáhal do života. Zlomila ho až zákeřná a nevyléčitelná choroba, kterou si sám diagnostikoval. Zemřel na podzim roku 1993 jako zasloužilý chirurg a bývalý obětavý pracovník ÚVN.

*Na svého kamaráda a přednostu  
vzpomínají bývalí spolupracovníci*

Do redakce došlo 23. 2. 1994